

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA TIÊU DIỆT PHẢN ĐỒ

Quyên Quyên thấy tình lang sắp bị hại, mặt mày biến sắc, cấp tốc tung người tới ứng cứu. Ngọn trượng sắp giáng tới đầu Hoa Sĩ Kiệt thì Thù Thế Hận chợt cảm thấy có hơi gió sau lưng. Y hoảng hốt xoay mình lại, ngọn Thiên Ảnh thần công cũng vừa vịn phủ vào các đại huyết hậu thể y. Thù Thế Hận bối rối chưa biết tính sao thì nhớ ra Hoa Sĩ Kiệt còn ở trên cao, y xoay mặt lên đúng lúc Hoa Sĩ Kiệt lao xuống. Ngực gã chạm phải thân hình Hoa Sĩ Kiệt chẳng khác phi tiễn xuyên tâm, hộc lên một tiếng, máu tươi ào ra không ngăn nổi. Hoa Sĩ Kiệt tiện tay đoạt luôn bảo trượng trong tay Thù Thế Hận rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Thù Thế Hận thấy bao nhiêu mơ tưởng thoáng chốc tiêu tan như bong bóng nước thì giận dữ như điên, quên cả thương thế nháy mắt lại Hoa Sĩ Kiệt hồng cườp lại bảo trượng, chẳng khác kẻ mất trí. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp vung tay, tả chưởng túm lấy mạch môn đối phương, tay hữu tiếp một quyền đánh cho Thù Thế Hận té lăn cù trên đất. Hoa Sĩ Kiệt bước tới một bước thét:

- Thù Thế Hận, nếu ngươi còn vọng động, ta cho ngươi tưới máu đất này!

Thù Thế Hận nghiến răng trèo trọc:

- Nếu không phải yêu nữ kia ám toán ta, ta quyết chẳng thể bại dưới tay ngươi. Hoa Sĩ Kiệt, ngươi đưa vào một con đàn bà hành động đê tiện mà thắng ta, tuyệt đối chẳng vẻ vang gì đâu!

Phong Trần Tuý Khách xen vào:

- Loại người bất nghĩa như ngươi. Sư phụ còn dám ám toán. Hại người người hại. Hoa Sĩ Kiệt, tên này không sớm giết đi, thì Thiết Tâm đạo nhân chẳng an lòng nhắm mắt. Ngươi hãy thay lão phu báo hận cho người bạn già ấy! Một đời lão phu chẳng muốn hại mạng người. Nhưng ngươi là kẻ bất nhân bất nghĩa giết thầy phản bạn. Thiết Tâm đạo nhân là do lão phu thỉnh từ Ngũ Đài Sơn xuống đây, không ngờ lại sớm bỏ mạng dưới tay tên phản đồ.... Lão phu quyết chẳng thể dung tha!

Vừa nói, lão vừa tiến tới Thù Thế Hận, chỉ một cái vung tay đã phong toả hết mấy trọng huyết trên người y.

Biết thế nguy, Thù Thế Hận gượng quỳ sụp xuống đất, thống thiết kêu van:

- Tại hạ vô tri, nhất thời hành động lỗ mãng gây nên đại tội. Khẩn mong chư vị cho tại hạ một cơ hội hối cải quay đầu. Trọng ân ấy nguyện kết cỏ ngậm vành, sau này nhất định sẽ báo đáp.

Phong Trần Tuý Khách nghe những lời ấy thì nhất thời dao động những muốn thả cho y đi. Quyên Quyên thấy vậy thì nói ngay:

- Tìm cơ hội báo đáp. Có mà tìm cơ hội báo oán thì có. Kiệt ca, tiền bối, tên này giảo quyết vô cùng. Thầy y còn dám giết, sá chi... Hôm nay nhân cơ hội này không giết y trừ hoạ cho võ lâm còn chờ gì nữa.

Thù Thế Hận nghe thấy la lên:

- Các người giết ta, thì sư mẫu ta là Băng Hồn Tiên Cơ sẽ không tha cho các người. Lão sư phụ đã không còn, các người lấy gì làm bằng...

Thù Thế Hận thấy Phong Trần Tuý Khách thoáng động nét mặt thì tiếp lời:

- Lần này ta tới đây là phụng mệnh sư mẫu truy tìm tung tích Hạ Oanh Oanh. Việc ân oán riêng để ngày khác tính toán thì hơn...

Hoa Sĩ Kiệt cười gằn, cắt ngang :

- Người mới nói tới đây đã mấy tháng tìm cách trộm bảo trượng, bây giờ lại nói phụng mệnh sư mẫu tìm Hạ Oanh Oanh, thật tráo trở khôn lường.

Quyên Quyên cũng nói:

- Người định dùng uy danh Băng Hồn Tiên Cơ uy hiếp chúng ta, đừng có mơ!

Miệng nói, nàng thoăn thoắt tiến tới gần y hơn:

- Vài món công phu âm hàn của bà ta ta có coi vào đâu mà người đem bà ta ra dọa ta?

Thù Thế Hận thấy nàng tiến tới thì kinh hãi không nói được câu gì nữa, nhắm mắt chờ chết lẩm bẩm: " mạng ta thế là hết, hết rồi.. " Bỗng nhiên, từ trên không , một luồng kinh phong ập tới đẩy thế chưởng của Quyên Quyên trệch sang một bên. Một bóng người đáp xuống đất nhẹ như lá khô. Quyên Quyên định thần nhìn lại thấy đó là một mỹ phụ trung niên tóc xoã vai mềm, áo dài chấm đất. Quả là trang tuyệt sắc.

- Băng Hồn Tiên Cơ!

Hai người Hoa Sĩ Kiệt, Phong Trần Tuý Khách không hện mà đồng kêu lên. Chỉ có Quyên Quyên đang bối rối không nói gì, Hà Chí Bình thấy thiếu phụ xinh quá đổi thì nhìn sững không rời mắt.

Thù Thế Hận khấp khởi kêu âm lên:

- Sư mẫu cứu mạng, sư mẫu cứu mạng!

Băng Hồn Tiên Cơ không thèm nhìn y mà chậm rãi đưa mắt nhìn một lượt. Chợt thấy xác Thiết Tâm đạo nhân nằm trong vũng máu thì toàn thân chấn động, tay chân lẩy bẩy tựa hồ đứng không vững.. Chuyện cũ như hiện ra trước mắt.

Mười năm trước, họ là đôi phu phụ đầm ấm mặn nồng, ngày ngày vui thú trên Băng Hồn Sơn cánh sắc thoát tục. Bát đĩa còn có khi va chạm, cặp phu phụ này cũng không khỏi có cãi vã. Một lần như thế, người chồng dứt cánh uyên ương, một đi không trở lại. Căm hận người chồng bạc tình, nhưng trước cái chết thâm hiểm của lang quân, lòng người phụ nữ chất chứa bi thương. Hạt châu lã chã ướt cả mặt hoa...

Hoa Sĩ Kiệt lên tiếng:

- Băng Hồn lão tiên bối...

Băng Hồn Tiên Cơ sức nhớ lại tình cảnh hiện tại, quay sang hỏi Hoa Sĩ Kiệt:

- Kẻ nào đã giết lão?

Hoa Sĩ Kiệt trỏ thẳng vào Thù Thế Hận nói:

- Chính là y!

Thù Thế Hận hét to:

- Không phải! Xin sư mẫu hãy giải huyết cho đồ nhi trước. Đồ nhi sẽ bẩm báo sau!

Băng Hồn Tiên Cơ vung nhẹ tay, tất cả huyết đạo đã giải khai cả. Phong Trần Tuý Khách và Quyên Quyên toan ngăn trở, song Hoa Sĩ Kiệt đưa tay ngăn lại. Vừa được tự do, Thù Thế Hận vung chưởng xông tới Hoa Sĩ Kiệt, quả là ngoài dự liệu của mọi người:

- Đồ nhi quyết vì sư phụ mà báo thù!

Thế chưởng này gã dồn toàn lực tấn công, khoảng cách hai bên lại quá gần, Hoa Sĩ Kiệt tràn mình phóng qua một bên nhưng e là khó kịp. Ngay khi ấy, từ cội cây sau lưng chàng nhoáng lên một lần sáng. Chỉ thấy Thù Thế Hận thu chưởng ôm tay nhãn nhó. Mọi người đều quay ra phía cội cây, thấy một người áo lam đội mũ công tử, khăn che mặt cũng màu lam tiến ra trước. Người này vóc dáng nhỏ nhắn thư sinh, khí độ khác người. Hoa Sĩ Kiệt thấy người này vóc dáng rất quen, nhưng nhất thời không nhận ra là ai. Tiếng quát lạnh lạnh của Băng Hồn Tiên Cơ cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoa Sĩ Kiệt:

- Người là ai? Trước mặt ta cũng dám dùng ám khí hại người!

Người này đáp:

- Tại hạ thấy tên kia hành vi vô tiện không vừa mắt mới mạo muội ra tay can thiệp.

- Hành vi vô tiện gì?

- Một là phản giáo. Hai là dối trá. Ba là gieo họa cho người.

Băng Hồn Tiên Cơ hỏi một câu, y trả lời ba bốn câu, chẳng có vẻ sợ hãi cho hết. Tới khi y nói tới đây thì Thù Thế Hận hét to cất ngang:

- Tên này trước mặt sư mẫu ta buông lời láo lếu. Ta liều mạng với người!

Không hiểu Thù Thế Hận tranh thủ lấy đâu ra một thanh kiếm, chỉ thấy lời nói chưa dứt hẳn đã xĩa mũi kiếm tới người áo lam. Người này nhẹ nhàng lắc mình một cái đã phi thân cách xa tám thước, tránh khỏi mũi kiếm.

- Thù Thế Hận. Vừa rồi ta ném một hòn đá vào tay phải để cảnh cáo người, người coi chừng tay trái đó!

Băng Hồn Tiên Cơ nhìn Thù Thế Hận hỏi:

- Nghịch đồ, sư phụ là do người giết phải chăng?

- Sư mẫu đừng trúng kế li gián của bọn chúng, Cây bảo trượng của sư phụ hiện trong tay ai? Sư phụ còn không hiểu ai là kẻ sát hại sư phụ sao?

Hoa Sĩ Kiệt thấy Thù Thế Hận nói dối mà sắc mặt không đổi, toan cất lời biện bạch với Băng Hồn Tiên Cơ, nhưng người áo lam đã ngăn lại, nói:

- Thù Thế Hận, mười con mắt, mười cánh tay cùng chỉ quyết là người, người còn định chối hay sao?

Quay về phía Băng Hồn Tiên Cơ, người này lại tiếp:

- Tại hạ cùng bốn người này tận mắt chứng kiến tên phản đồ này bất nhân bất nghĩa ra sao. Hạng người như y bà còn đợi gì mà không trừng trị cho rồi!

Thù Thế Hận lại hét toáng lên:

- Cả lũ bọn chúng là một giuộc. Bọn chúng mới là kẻ giết hại sư phụ. Chính mắt đồ nhi thấy tên Hoa Sĩ Kiệt ấy giết sư phụ đoạt bảo trượng. Chúng toan giết người diệt khẩu, ai ngờ sư phụ tới, chúng lại muốn giá hoạ cho đồ nhi!

Phong Trần Tuý Khách chịu không nổi, vĩnh râu quát:

- Người tới giờ vẫn ngoan cố, còn muốn gấp lửa bỏ tay người, không sợ trời báo ứng hay sao?

Băng Hồn Tiên Cơ thấy hai bên đều quả quyết, chưa biết làm sao. Bà trầm ngâm hồi lâu mới thốt nên lời:

- Tình thế hiện nay rộng rãi bất phân khó lòng mà phân biệt được. Nhưng ngọn thiết trượng của phu quân ta không phải trong tay Thù Thế Hận mà là trong tay người, Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tại hạ danh phận trong giang hồ chẳng tới đâu, nhưng tuyệt đối không phải kẻ tham báu vật mà đang tay hạ thủ Thiết Tâm đạo nhân. Có nhiều người cùng làm chứng cho tại hạ điều ấy. Nhưng nếu tiền bối không tin, thì quả thật Sĩ Kiệt vô phương biện giải.

Băng Hồn Tiên Cơ cười:

- Nếu người không tham bảo trượng của phu quân ta thì hãy trao lại cho ta!

- Cây bảo trượng này là di vật của Thiết Tâm lão tiền bối, trước khi lão tiền bối tắt hơi cũng có nhờ văn bối giúp hai việc, đó chính là việc thứ nhất.

- Hai việc gì?

- Thứ nhất, Thiết Tâm lão tiền bối cho tại hạ mượn bảo trượng làm vật phòng thân khi vào Băng Quốc, sau khi công việc hoàn thành sẽ tới Băng Hồn Sơn trao lại cho tiền bối. Thứ hai, Thiết Tâm đạo nhân...

Người áo lam đứng bên cạnh thấy Hoa Sĩ Kiệt ngập ngừng thì thúc giục:

- Thiết Tâm đạo nhân đã nói những gì người cứ thật tình mà nói lại với Băng Hồn Tiên Cơ lão tiền bối nghe!

Hoa Sĩ Kiệt bất đắc dĩ bèn nói:

- Thiết Tâm đạo nhân muốn nhờ tại hạ nói lại với lão tiền bối rằng người xóa bỏ hôn ước giữa lệnh ái và Thù Thế Hận, còn muốn, ... còn muốn tại hạ chăm sóc Hạ Oanh Oanh tới cuối đời...

Những chữ cuối chàng càng nói càng nhỏ lại, nhưng Băng Hồn Tiên Cơ thì nghe rõ từng chữ, bà nổi giận hét:

- Câm miệng! Người thật khéo thêu dệt chuyện hoang đường gạt ta!

Phong Trần Tuý Khách lên tiếng:

- Không phải y thêu dệt, chính ta cũng nghe thấy lão lỗ mũi trâu ấy nói rất rõ ràng.

Băng Hồn Tiên Cơ không đếm xỉa gì, còn giận hơn:

- Lão say người biết cái gì! Người lúc nào mà không say say tỉnh tỉnh, còn đòi làm chứng!

Người áo lam lạnh lùng:

- Tại hạ đã đứng ra làm chứng thì tiền bối không thể không tin!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Huynh đài đứng ra làm chứng, tại hạ vô cùng cảm kích! Nhưng huynh đài mới chỉ tới không lâu, sao có thể chứng kiến được!

- Huynh đài cùng Phan cô nương vừa rồi đã thay mặt võ lâm mà trừ diệt Tây Tạng Tam bảo, xoá nỗi lo của thiên hạ. Tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ.

Người này nói giọng lạnh lùng, ánh mắt xa xăm không chủ đích, tưởng như một khúc cây biết nói vậy. Hoa Sĩ Kiệt nghe câu này thì hiểu là trước đó người này đã có mặt ở đây rồi, trong lòng kinh hãi vô cùng.

- Huynh đài bận lo đối phó cùng đám ác nhân, đâu có chú ý tới động tĩnh xung quanh. Tại hạ đã núp ở sau cây này lâu lắm rồi!

Quyên Quyên xen vào hỏi;

- Các hạ đã sẵn lòng làm chứng, lại đoan chắc rằng các hạ làm chứng thì Bằng Hồn lão tiên bối không thể không tin, tại sao không lộ diện cho mọi người khỏi hoài nghi?

Người này quay mặt lại Hoa Sĩ Kiệt, đôi mắt thoáng ướt, giọng nói chua xót như sắp khóc, thật là thê lương:

- Kiệt ca, đệ chỉ che thêm tấm lụa mỏng, đại ca đã không nhận ra đệ rồi ư?

Hoa Sĩ Kiệt giật mình, lúng túng một hồi vẫn không đoán ra người này là ai. Người áo lam chờ thêm một chút thấy cử chỉ thái độ của chàng thì đôi mắt lại càng lộ vẻ thất vọng bi thương. Tay phải khẽ đưa lên kéo tấm khăn lụa ra.

- Tư Đồ Không đệ!

Hoa Sĩ Kiệt sửng sồ, kêu lên một tiếng. Người này gượng mỉm cười nói:

- Đại ca ngạc nhiên không? Khi đại ca tới địa phận Thanh Hải thì tiểu đệ bắt gặp, nên âm thầm đi theo đại ca...

Hoa Sĩ Kiệt không để ý thái độ kì lạ của Tư Đồ Không, khiển trách nhưng vẫn không giấu vẻ mừng rỡ:

- Hiền đệ đã gặp ta, sao chẳng lên tiếng?

Tư Đồ Không liếc mắt về phía Quyên Quyên nói nửa như đùa nửa như hờn dỗi:

- Có đại tẩu theo đại ca rồi, tiểu đệ sao dám quấy rầy chứ!

Quyên Quyên nghe câu nói này thì đỏ mặt thẹn thùng:

- Ta với Kiệt ca chưa thành thân, tiểu đệ đừng nói thế!

Tư Đồ Không từ lúc tháo khăn lụa quay về phía Sĩ Kiệt, Quyên Quyên nên Bằng Hồn Tiên Cơ nhìn không rõ, chỉ cảm thấy rất quen. Đã toan cất tiếng hỏi thì Tư Đồ Không quay lại nói:

- Tại hạ có thể chứng minh Thiết Tâm đạo nhân là do Thù Thế Hận ám toán được rồi!

Thù Thế Hận truyền âm nhập mật nói: "Sư mẫu, cứ đoạt lấy bảo trượng trước rồi nói gì thì nói" Băng Hồn Tiên Cơ khẽ gật đầu. Chỉ khẽ rướn mình, bà đã tiến sát tới cạnh Hoa Sĩ Kiệt, tay vươn ra như điều hâu xốt gà đoạt lấy thanh trượng. Bọn người Hoa Sĩ Kiệt bất thần không chú ý, tới khi định thần thì cây trượng đã trong tay Băng Hồn Tiên Cơ rồi.

- Tiền bối làm vậy là có ý gì?

- Vật quy cố chủ, người thắc mắc cái gì?

Thù Thế Hận lại nói:

- Sư mẫu, chính bọn Hoa Sĩ Kiệt giết chết sư phụ, xin sư mẫu cho đồ nhi mượn tạm thanh trượng trả thù cho sư phụ.

Tư Đồ Không nghe nói đột nhiên rít lên:

- Thù Thế Hận, hôm nay ta không giết được tên phản đồ mi, ta không bao giờ về nhà nữa!

Miệng thốt mà tay ngà đã xĩa tới. Bàn tay tua ra một làn sương mỏng, mờ đục lan toả... Thù Thế Hận tràn người tránh né, miệng thốt lên;

- Băng Hồn trảo?

Tư Đồ Không cười qua tiếng rít:

- Người cũng nhận ra Băng Hồn trảo sao? Để ta cho người coi Băng Hồn trảo lợi hại ra sao!

Hàn khí từ Băng Hồn trảo toả ra lạnh toát, ai đứng đó cũng thấy rùng mình. Thù Thế Hận tay phải đã bị thương chỉ có tay trái miễn cưỡng sử dụng được, y cũng tung ra Băng Hồn chưởng chống lại. Chưởng trảo chạm nhau tiếng nổ vang trời. Thù Thế Hận bật lùi mấy bước, loạng choạng sắp té nhào. Băng Hồn Tiên Cơ lướt tới đỡ y lại. Y còn cố kêu lên:

- Sư mẫu, tên này học lén vài chiêu của Băng Hồn phái ta mà cũng khá lợi hại, phiền tới sư mẫu ra tay tiêu diệt y!

Tư Đồ Không trợn mắt quát:

- Sát nhân còn dám nói càn. Mở to mắt coi ta là ai!

Hoa Sĩ Kiệt và Băng Hồn Tiên Cơ đều hỏi:

- Thật ra người là ai?

Tư Đồ Không không nói, giọng đầy oán hận;

- Trước khi biết thân phận tiểu bối, xin tiền bối hãy giết tên phản đồ trước...

Cũng lúc ấy, Thù Thế Hận ngoẹo đầu sang bên, thì ra sau khi liên tiếp trọng thương, lục phủ ngũ tạng y đã vỡ nát, mấy lời nói vừa rồi chỉ là gom chút hơi tàn mà thôi.. Bằng Hồn Tiên Cơ buông tay, cái xác ngã gục xuống đất. Bằng Hồn Tiên Cơ thấy đệ tử yêu chết thảm cũng động lòng, nhất thời không suy xét quát Tư Đồ Không:

- Người là ai? Sao lại biết Bằng Hồn trảo của ta? Người với Thù Thế Hận có thù oán chi, sao lại nhất định dồn y vào chỗ chết mới thôi?

Tư Đồ Không rơi lệ nói:

- Hắn... Cha ta bị hắn ám toán...

Tư Đồ Không nói tới đây thì ngừng bật không nói tiếp được nữa, không hiểu do quá đau thương hay vì sao. Bằng Hồn Tiên Cơ thẳng thốt:

- Oanh nhi, là Oanh nhi phải chăng? Con...

Tư Đồ Không không đáp, phóng tới đoạt lấy thân Thù Thế hận dưới chân Bằng Hồn Tiên Cơ, nhắc tới đặt quỳ gối trước xác Thiết Tâm đạo nhân, rồi bản thân mình cũng quỳ xuống nức nở khóc mà vái rằng:

- Cha ơi... Cha có biết con tìm cha khắp rừng thẳm cốc sâu... vậy mà... khi gặp được rồi cha chẳng thể nói chuyện được nữa... Tim con đã nát bởi tình duyên ngang trái, thế mà nay... Con lấy máu của tên ác nhân rửa sạch oan khiên, cha có linh thiêng về đây chứng giám!

Bàn tay ngọc vung lên, lưỡi đao đâm thẳng xuống ngực cái xác, nàng moi tim hắn ra, lấy máu tươi dài theo thi thể Thiết Tâm đạo nhân. Mọi người thấy nàng hành động như thế đều sững sờ ngơ ngác. Bằng Hồn Tiên Cơ lao tới, nước mắt lã chã :

- Oanh nhi, con...

Tư Đồ Không kéo chiếc mào trên đầu ra, mái tóc dài phủ vai óng ả, vẻ thư sinh tuấn tú chuyển thành yêu kiều diễm lệ. Hoa Sĩ Kiệt xúc động bước tới gần gọi;

- Oanh muội!

Bất ngờ, Oanh Oanh đưa tay xô chàng ra:

- Tránh ra! đừng chạm vào ta!

Bằng Hồn Tiên Cơ ôm lấy Oanh Oanh, hai mẹ con lệ sầu hoà chảy.

- Từ lúc con rời khỏi Bằng Hồn Sơn, mẹ đã tìm con khắp nơi..

- Mẹ, thời gian qua con thật có lỗi, không chăm sóc mẹ chu đáo.

Băng Hồn Tiên Cơ nói:

- Mẹ giờ chấp nhận tên tiểu tử kia làm rể...

- Muộn rồi mẹ ạ! Bao lâu nay con âm thầm chịu đựng, cuối cùng cũng đã tìm ra lối thoát cho mình..

Nàng quay qua nhìn Hoa Sĩ Kiệt như thể muốn thu hình ảnh chàng trong tâm trí, nở một nụ cười héo hắt:

- Kiệt ca, kiếp này đành lỗi hẹn với huynh. Chúc huynh với Phan cô nương trọn đời hạnh phúc!

Lời chưa trọn ý, tuổi lệ lại dâng tràn... Hoa Sĩ Kiệt bối rối chẳng biết làm sao, cứ trơ mắt đứng nhìn. Oanh Oanh buông mẹ ra lẩm bẩm: " Hồng nhan ai chẳng long đong, số kiếp hẩm hiu, thôi đành chịu vậy" Nàng cúi xuống ôm thi hài Thiết Tâm đạo nhân chạy xuống núi như một người điên. Băng Hồn Tiên Cơ đuổi theo gọi lớn:

- Oanh nhi, con đi đâu vậy? Chờ mẹ với..

Hoa Sĩ Kiệt cũng thốt lên: " Oanh muội... " toan dùng thuật khinh công đuổi theo, nhưng rồi lại thở dài lui lại. Phong Trần Tuý Khách với Hà Chí Bình hai người dõi mắt nhìn theo, lộ vẻ bùi ngùi thương cảm. Hoa Sĩ Kiệt chợt giật bắn mình. Quyên Quyên này giờ không lên tiếng, đã không còn bóng dáng. Chàng hốt hoảng quay tứ phía tìm kiếm, tự trách mình vô tâm. Bỗng phát hiện phía xa ai quẹt lên một hàng chữ thảo; "Kiệt ca đừng chờ muội nữa. Chúc đại ca cùng Hạ cô nương trăm năm keo sơn!" Hoa Sĩ Kiệt đọc dòng chữ xong tái mặt, chỉ biết đứng lặng thâm kêu khổ mà thôi. Dõi mắt nơi xa thấy ráng chiều đã nhuộm đỏ, từng đôi chim thung dung vỗ cánh theo đàn , chàng chốc chốc lại thở dài, thất thểu cùng mọi người rời khỏi Ngũ Đài Sơn!

Vietkiem.Com